

Съ тѣй вѣдно-то стъданіе.

За тебе, както, що купиѣй

И радость не намира ;

За тебе само що живѣй,

За тебе що умира.

Отъ сичко благо на свѣта

Бдинъ животъ мѹ — Остава,

На твоей-тѣ чѹднѣ красотѣ

И него жьртвѣ дава.

Смилан са, дорого, сѣжали,

Бжлн мѹ мнлостива ;

Недѣй Остава да испій

Тѣзь чмшѣ тѣй горчива.

Но пакъ ако и слѣдъ това

Покаже лице строго ;

Тѹхнѣ, вечерна ведрина,

Умирамъ вече — из Богомъ.

— — О — —

(Мѣа вокоула ста вѣна)

Овчарка въ старѣ планинѣ

Сѣди сама и плаче ;

Пригласѣ тамо Отъ странѣ

Черъ гарванѣ като граче.